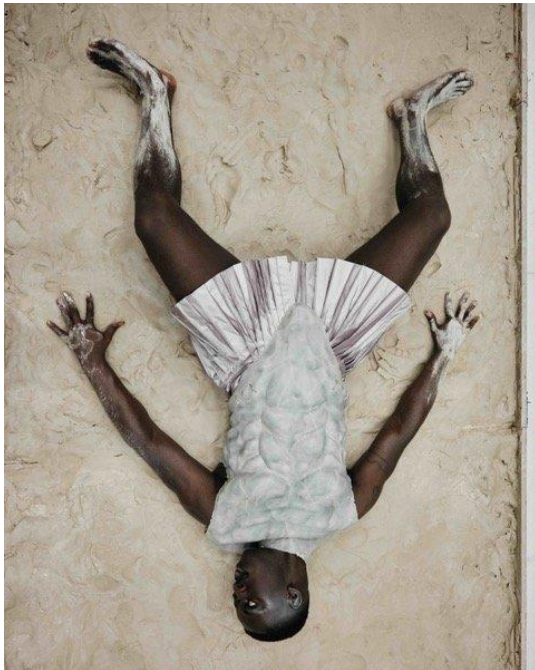

PERRY GITS: FAREWELL

photography by NELLA NGINGO

Thinking about life inevitably means thinking about death as well. Farewell, the latest performance by Perry Gits, explores exactly this tension. Rather than presenting death as something purely tragic, the performance approaches it as a space of reflection, ritual, and even celebration.

Gits addresses the audience not through direct words, but by inviting them to reflect on what comes to mind when confronted with life's biggest questions. His performance moves through different emotional states: presence and absence, tension and release, intimacy and distance. At times, the interaction feels almost uncomfortable, as if the audience is being gently pushed to confront thoughts that are usually kept at a distance. Yet these moments also create surprising openness, allowing the performance to become something shared rather than merely observed.

Accompanied by live music from Phantom Wizard and Azubike Onwuka, Gits draws the audience into a small universe of electronic sound, light, and movement. The performance explores the interesting contradiction between different cultural approaches to farewell: the restrained solemnity of Catholic mourning rituals, the emotional intensity of Ghanaian funeral ceremonies, and the celebratory memorial traditions within queer communities. Through this layered combination of influences, Farewell becomes less about death itself and more about how we relate to it, and therefore how we relate to life. The performance creates a space where reflection replaces fear and endings blur into beginnings.

Perry Git's *Farewell* runs until the 22nd April in various theaters throughout the Netherlands. For more information and tickets, see tafelvanvijf.nl.

Farewell (14+)

Uitvaartdienst op een lange catwalk

[Kester Freriks](#)

6 februari 2026

Gezien op 5 februari 2026, De Krakeling, Amsterdam

De dresscode voor *Farewell*, een muziektheatervoorstelling over rouw en verlies, is zwart en rood. Performer en ballroom-danser Perry Gits heeft roots in Ghana, en het zijn daar de geëigende kleuren bij het laatste afscheid. Zwart staat voor verdriet en rood voor de intensiteit van emoties. Als artist-in-residence bij BAU deed Gits onderzoek naar rituelen rondom dood en rouw, zowel in Nederland als in Ghana, en brengt die samen in een performance. Sobere koffie en cake in ons land, uitbundiger in Ghana en nóg uitbundiger in zijn queer- en LHBTQ-community.

Farewell is een productie van Tafel van Vijf Muziektheater en is te zien in de Krakeling, op het Westergasfabriekterrein in Amsterdam. Tot wezenlijk onderdeel behoort de expositie in de foyer, mogelijk gemaakt door Museum Tot Zover op begraafplaats De Nieuwe Ooster. Grote billboards met teksten en vragen over de dood brengen de bezoekers in een contemplatieve stemming. ‘Ben je bang voor de dood?’, ‘Houd je van het leven?’ of ‘Wat denk je dat je ziet in de laatste flits van je leven?’ Bijzonder is de ronde bak met zand waarin je je naam kunt schrijven, een ronddraaiende ijzeren kam wist die weer uit – en wat ervaar je daarbij? Prachtig beeld.

Perry Gits studeerde aan de Lucia Marthas Dansschool en de Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten. Hij danste en speelde rollen in de musicals *Hair* en *Dreamgirls*. In 2022 won hij met zijn eigen voorstelling *PERRY* een Gouden Krekel. Ook behoort hij tot de eerste generatie van de vogue/ballroomgemeenschap in Nederland, is mede-organisator van The Black Pride Ball.

In de theaterzaal vormt een lange catwalk, bedekt met lichte klei en deels omsloten door witte gordijnen, de speelplek, naar een ontwerp van Liza Houben. Gits opent de uitvaartdienst met een oproep tot gebed, 'Amen', en verzoekt ons de mobiele telefoons uit te zetten, 'behalve als je moeder belt'. Mensen die een rode roos hebben meegenomen, mogen die later op de catwalk leggen. Twee musici, Azubike Onwuka en Phantom Wizard, begeleiden met atmosferische klanken de uitvoering. De eindregie is van Dionne Verwey.

'De dood is een ontroering': dat dichtte eens Remco Campert. Aan deze poëzieregelt moest ik denken tijdens *Farewell*. Nadat Gits zijn beige mantel heeft afgelegd, treedt hij op in een tuniek. Hij beweegt zich aanvankelijk krachtig en hoekig over de catwalk. Vervolgens wrijft hij zich met de mengeling van klei en aarde in, liggend en soms kronkelend op de speelvloer. Hoogtepunt is als hij langzaam zichzelf in de witte doek wikkelt, die over de catwalk ligt. Dat beeld is vol van symboliek. Is het de lijkwade van Christus? Verbeeldt hijzelf Christus waarover zijn tekst rept, de Zoon die God naar de aarde stuurde?

Deze performance als uitvaartdienst is transparant; alle associaties zijn waardevol. Humor brengt Gits óók aan, bijvoorbeeld als er een mobiele telefoon in een rieten mandje uit de hoogte

komt. Het is zijn moeder die belt. Hij spreekt met haar in het Ghanees, met een enkel Engels woord erin. 'Heaven' versta ik. Een groots moment, waarin het leven na de dood een concrete verbeelding krijgt.

Ghana is deels een katholiek land. In de performance zien we dan ook rituelen terug als het sprenkelen van wijwater of het rinkelen van een wierookvat. Maar ook de trillende dans die Gits opvoert is onderdeel van het Ghanese rouwritueel. En tot slot beleven we met de performer niet alleen dood, ook iets van verrijzenis en leven na de dood, als de lampen in het duister schijnen als een lichtkunstwerk, omhuld door nevelwolken. *Farewell* is als een intieme viering van dood én leven, uitgedrukt in expressieve dans en verstilde muziek.

Foto's: Nella Ngingo